

اداره خاوسی :

فصله پنجمین بازاروی صاحبیلر خاندانده ۱۶

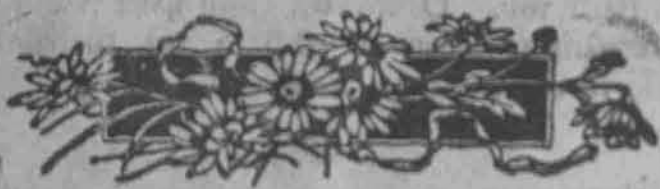
صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ' Ολα

Τὸ εὐγεγενῆς μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Η ΖΩΗ

τυχε, βέβαια, μικροί μου φίλοι, να ακούσετε μερικούς ανθρώπους να επαναλαμβάνουν :

— 'Η ζωή είναι βέβαιος, είναι φοβερός αγών, γεμάτη πίκρες, δυστυχία και δάκρυα.

— Σεις, όταν ακούετε τα ρικνωμένα χείλη

να λέγουν τα απαισιόδοξα και μελαγχολικά αυτά λόγια, καταλαμβάνεσθε από μίαν ιδιαίτεραν λύπην, διότι με την νεαράν φαντασίαν σας ώνειρεύθητε την ζωήν ως ένα ανθοσπαρμένον δρόμον, σαν ένα παρατεταμένο πανηγύρι, εις το όποιον προσεκλήθητε να λάβετε μέρος.

Και τότε εις την καρδιά σας και το πνευμά σας αγωνίζονται και παλαίουν αυτάι αι δύο αντίθετοι ιδέαι και γνώμαι, και έρωτάτε τότε τον έαυτόν σας :

— Ποιός έχει δίκαιον ; σαν τί να είναι ή ζωή, ή οποία ανοίγεται εμπρός μας ; είναι, αλήθεια, ζυμωμένη με δάκρυα, είναι γεμάτη από λύπες και στεναγμούς, σκορπίζει την πίκραν και την απελπισίαν, καθώς λέγουν μερικοί κουρασμένοι από την ζωήν γέροντες, ή είναι, πάλιν, χαρά, ευτυχία, απόλαυσις, όνειρα και λουλοδία ;

Βεβαίως, δεν έχετε ακόμη την κείραν της ζωής και δι' αυτό δεν είμπορείτε να εκφέρετε γνώμην, ή δέ παιδική ή νεανική σας φαντασία βλέπει μόνον εκείνο, που ποθεί και όχι την πραγματικότητα.

ζωή, την οποίαν προωρίσθημεν να διανύσωμεν.

Διά κάθε τι, μικροί μου φίλοι, είναι πολύ κακόν να σχηματίζωμεν ιδέαν ανωτέραν ή κατωτέραν από την πραγματικότητα. Αυτό εκπαληθεύει περισσότερο διά την ζωήν.

'Αν την φαντασθώμεν ως ένα μεγάλον κλαυθμόνα, τότε δά κατέλθωμεν εις αυτήν με μίαν απογοήτευσιν και με ένα μαρασμόν φοβερόν, ο όποιος, βέβαια, δά μας παρουσιάση την ζωήν εδίοτον και αν ακόμη δεν είναι τοιαύτη.

'Αλλά, και πάλιν, αν την φαντασθώμεν την ζωήν ως ένα άνθηνα, ως ένα ατελείωτο πανηγύρι, ως ένα θρίαμβον των όνειρων και των πόθων μας, τότε κάθε τι, το όποιον δά προσκρούση εις τους πόθους μας, κάθε τι, το όποιον δεν δά είναι σύμφωνον με τας όρέξεις μας, εὐθύς άμέσως δά μας μαράνη την καρδιά και δά μας φέρη πρόωρα το δάκρυ της απαισιοδοξίας και της μελαγχολίας εις τα μάτια μας.

Λοιπόν, οὔτε ύψηλότερα, οὔτε χαμηλότερα, αλλά κατ' εὐθείαν εμπρός. Οὔτε άραιότερα, οὔτε άσχημότερα, αλλά την πραγματικότητα.

Μη δίδετε πίστιν εις εκείνους, που κλαίουν και θρηνοῦν εις την ζωήν. Αυτοί είναι άρρωστοί ή έχουν χάσει τον δρόμον των.

Σεις διατί να αρχίσετε τους θρήνους, αφού οὔτε άρρωστοί ψυχικώς είσθε, οὔτε, πάλιν, έχασατε τον δρόμον σας ;

Πρέπει να μάθωμεν τί είναι αληθινά ή ζωή, διότι, όταν το ζεύρωμεν αυτό, δεν ύπάρχει φόβος να δακρύσωμεν περισσότερο φοβός, από όσας πραγματικώς πρέπει, οὔτε να μελαγχολήσωμεν άδικα.

Λυποῦνται πολύ εκείνοι, που με την φαντασίαν των δημιουργοῦν καλάτια και εύρίσκουν, έξαφνα, μόνον καλύβην, δια να κατοικήσουν. Δεν πταίσι ή καλύβη δι' αυτούς, παρά αυτοί οι ίδιοι, οι όποιοι επέθησαν πράγματα άπραγματοποίητα. Μη εμπιστευθήτε εις την φαντασίαν σας μόνον' αυτή τρέχει πολύ εμπρός και δημιουργεί εικόννας, αι όποιαι δεν εύρίσκον-

ται, οὔτε είναι δυνατόν να ύπάρξουν. Μη είσθε, μάλλον, δετικοί και σταθεροί εις τας κρίσεις σας, αλλά μη νομίζετε, ότι ή σταθερότης, την οποίαν σας συνιστώ, άποκλείει το άίσθημα και τον ένθουσιασμόν.

Τα ευγενή αισθήματα και οι ύψηλοι ένθουσιασμοί στολίζουν την ζωήν, καθώς τα λουλοδία και τα πτηνά στολίζουν την φύσιν.

Προσέξατε μη ή δετικότητα αυτή, που σας συνιστώ, μαράνη τον ένθουσιασμόν σας δια κάθε ώραίον και ευγενές έργον.

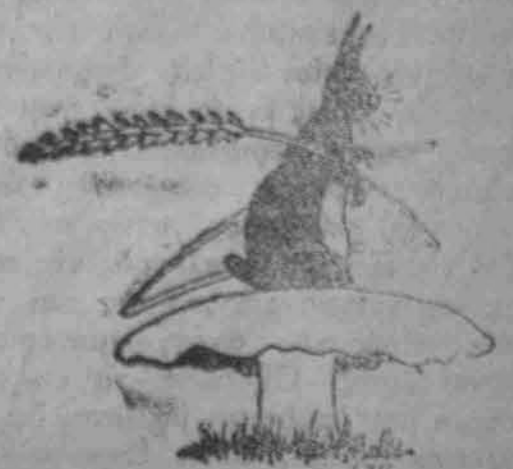
Μη είσθε, πρό παντός, άψίκοροι. Μη παθαίνετε, δηλαδή, από άηδιαν και από κόρον εὐθύς ως αρχίσετε μίαν έργασίαν και ίδετε, ότι εὐθύς άμέσως δεν επιτυχάνει σύμφωνα με τους πόθους σας.

Μάθετε, ότι ή επιτυχία έγκειται εις την έγκαρτέρησιν. Ναι, έγκειται εις την έγκαρτέρησιν, εις την επιμονήν και εις την δέλησιν.

'Αν ο μύρμηξ ήτο άψίκορος και άηλιπιζετο εὐθύς με την πρώτην φοράν, που δά έπιπτεν από τον κορμόν του δένδρου, τον όποιον προσπαθεί να αναδῆ, δεν δά κατάρθωνε ποτέ να φθάση εις τον ύψηλότερον κλάδον του.

Διατί, λοιπόν, και ήμεις να μη μιμηθώμεν το μέρμηγκι εις την επιμονήν και την σταθερότητα της δελήσεως ; Αυτάι αι δύο άρεται μπορούν να μας έξασφαλίσουν την ευδαιμονίαν εις την ζωήν.

ΦΟΙΒΟΣ

Και, μ' όλα ταύτα, είναι πολύ χρῆσιμον να εξετάσωμεν από τάρκ τί είναι ή

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ

Εἰς τοὺς μαθητάς μου.

Ἀπὸ τὴν ἐτοιμασίαν, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸ Τσεγκέλιον διὰ τὴν πανήγυριν τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, τίποτε δὲν ὑπενθύμιζε τὰς παλαιὰς ἡμέρας, τὰς ὁποίας με τὴν χάριν περιέγραψεν ἡ μακαρίτις ἀδελφή μου. Ἦτο κατὰ τὸ ἔτος τοῦ 1913, ἀμέσως δηλαδὴ μετὰ τὸν Βαλκανικὸν πόλεμον, καὶ ὁ κόσμος δὲν εἶχε διάθεσιν διὰ πανηγύρια. Τὴν παραμονὴν, ἀκριβῶς, τῆς ἑορτῆς, τὴν 26 Ἰουλίου, ἀναχωρῶν διὰ Παρίσιον, εἰσῆλθον εἰς ἓνα κῆπον, ὅπως προμηθευθῶ διὰ τὸ ταξίδιον μου ἐν καλῶν τῶν ἐξαιρέτων ἐκείνων ὁπωρικῶν, τὰ ὅποια παράγει ἡ θελκτικὴ τοῦ Τσεγκέλιον κοιλάς.

Ἡ σύζυγος τοῦ κηπουροῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπετίθη, ἐκάθητο εἰς μίαν σκιάδα, ἐμπροσθεν τοῦ οἰκίσκου, καὶ, βοηθουμένη ἀπὸ τὴν κόρην τῆς καὶ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς, κατεγίνετο νὰ ἐκκοκίξῃ φασόλια. Τὸ παρακείμενον μαγγανοπήγιδον ἀνεμίγνυε τοὺς μονότονους στεναγμούς του μετὰ τὸν φλοῖστρον τοῦ χυνομένου νεροῦ, ὑπὸ τὸ νωχελὲς βᾶδισμα γηραιοῦ ἴππου, τὸν ὁποῖον μόλις κατῴρθωνον ἡ ἀρ. ὑπνίσουν αἱ παρακλειστικαὶ ὄξειαι κραυγαὶ ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας. Ἀμῆνος μελισσῶν, σφηκῶν καὶ μυιδῶν ἐβρόμβουρον ἐπὶ τῶν εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένων δοχείων πατημένων τοματιῶν. Ὁμιλος ὀρνίθων, ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν ὀλοχρύσου πτερινοῦ, εἰσῆρχοντο καὶ ἐξῆρχοντο ἀκαταπαύστως ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνηρτημένον τὸ ἀπαραίτητον *μαβὶ ἀγκάθι*, ἀλεξιτήριον τῶν κακῶν ματιῶν καὶ παντὸς δαιμονίου. Ἡ οἰκοδόποινα ἠγέρθη, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν μου, καὶ ἐγὼ ἐκάθησα, ἀναμένων ἐπὶ σκίμπος. Αἴφνης, τὴν προσοχὴν μου ἀλκυσεν μονότονος ἀνάγνωσις, συλλαβισμὸς μᾶλλον δειλῶς-δειλῶς, προσερχόμενος ἔξωθεν, ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς σκιάδος.

— Ποιὸς διαβάζει ἐκεῖ; ἠρώτησα τὰ δύο ἐργαζόμενα παῖδια.

— Εἶναι ὁ ἀδελφός μας, ἀπήντησεν ἡ παιδίσκη, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς.

— Θέλει νὰ μάθῃ γράμματα! προσέθεσα με τόνον εἰρωνικὸν καὶ μειδιῶν ὁ παρὰ τὴν ἀδελφὴν του ἐργαζόμενος παῖς.

— Θέλει νὰ μάθῃ γράμματα! ἐπανέλαβε μειδιῶσα καὶ ἡ παιδίσκη.

Ἐξῆλθον ἐσπευσμένως ἀπὸ τὴν σκιάδα καὶ μετέβην πλησίον εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα. Ἦτο παῖδιον μόλις ἐννέα ἐτῶν, γυμνόπουν, με λευκὴν κοντὴν περισκελίδα καὶ μόνον με ὑποκάμισον, ἀφήνον τὰ στήθη ἀνοικτά. Ἐκάθητο ἐπὶ σκίμπος, στηρίζον τὰ νῶτά του ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τῆς σκιάδος, με συνεσφιγμένας τὰς κνήμας καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του ἀναγνωσματῆριον τοῦ δευτέρου ἔτους. Οὐδέλλως τὸ ἐτάραξεν ἡ παρουσία μου· φαίνεται μάλιστα, ὅτι δὲν με ἀντελήφθη διόλου, διότι ἐξηκολούθει τὴν ἀνάγνωσίν του κατὰ τὸν ἴδιον μονότονον ῥυθμόν.

— Τί διαβάσεις; τὸν ἠρώτησα πλησιάζας. Ἐκεῖνος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὸ βιβλίον, τοὺς προσήλωσεν ἀπλανῶς εἰς τὸ ἄπειρον καὶ εἶπε:

— Διαβάζω!

Ἐξηκολούθησε δὲ τὴν ἴδιαν μονότονον ἀνάγνωσιν, χωρὶς νὰ βλέπῃ εἰς τὸ βιβλίον.

— Ἀλλὰ πῶς διαβάσεις, χωρὶς νὰ βλέπῃς μέσα;

— Διαβάζω! ἀπήντησεν ἐκείνος ἀπαθῶς τὸ ξαύρω ὄλο ἀπ' ἐξω. Δὲν ἔχω ἄλλο βιβλίον.

Καὶ κατόπιν προσέθηκεν ἀργὰ-ἀργὰ, σφουρηλατῶν ἐκάστην συλλαβὴν:

— Θέλω νὰ μάθω γράμματα!

— Πῶς δὲν βοηθεῖς τὴν μητέρα σου καὶ τ' ἀδελφία σου;

— Θέλω νὰ μάθω γράμματα! ἀπήντησε καὶ πάλιν ἀταράχως, προσηλώνων τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του εἰς τὸ ἄπειρον.

— Θέλει νὰ μάθῃ γράμματα! με εἶπε καὶ ἡ μητέρα του, κομίζουσα τὸ προσταχθέν.

Τὸ ταξίδιον διήρκεσεν ἐπὶ δύο μῆνας περίπου. Ἐνα ταξίδι θεῖον καὶ ἀλησμόνητον.

Ἐσπέραν τινά, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου, ἐκαθήμην εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας μου, ὁπότεν ἐξαισία ἐβλάσεται ἡ θεὰ ἐπὶ τῆς χλοερᾶς τοῦ Τσεγκέλιον κοιλάδος καὶ τοῦ κάτω Βοσπόρου, ὅστις φαίνεται ἐκεῖθεν ὡς λίμνη, σχήματος πετάλου, Φλαισιουμένη ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἀπὸ τοὺς χαριτωμένους λόφους τῆς ἀσιατικῆς καὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς, μετὰ τὸν γραφικὸν συμφορμὸν τῶν κυπαρισσῶνων, τῶν ἐπαύλων, τῶν παραδείσων, τῶν ἀνακτόρων καὶ τῶν καλησοπίτων τῶν, καὶ εἰς τὸ βάθος λεπτὸς καὶ ἀβρὸς ὡς δαντέλλα ὁ ὀρίζων τοῦ Βυζαντίου. Ὁ κόσμος ὀλόκληρος θαυμάζει τὸ φθινόπωρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ δι' αὐτὸ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, συρρέουν πανταχόθεν οἱ ξένοι εἰς τὴν πόλιν μας. Τὴν ἑσπέραν, μάλιστα, ἐκείνην ὁ πλοῦτος τῶν χρωμάτων ἦτο ἀπεριγραπτός. Μόλις εἶχε δύσει ὁ ἥλιος καὶ ὁ δαντελωτὸς ὀρίζων τοῦ Βυζαντίου—θέλοι, μιναρέδες καὶ πύργοι—ἐπροβάλλοντο ἐπὶ χρυσοπαρέφου κορυφῆς ἀρρήτου μεγαλοπρεπείας.

Αἰφνιδίως, ἡ θεὰ τῶν κήπων, τῆς κοιλάδος, ἐπανεφέρθη εἰς τὴν μνήμην μου τὸ ἐπεισόδιον τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς μου καί, θέλων νὰ φανῶ συνεπῆς πρὸς ὑπόσχασιν, ἣν ἔδωκα κατ' ἐμαυτὸν σχετικῶς πρὸς τὸν μικρὸν, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ μάθῃ γράμματα, ἀμέσως ἐσπευσα εἰς τὸν κῆπόν των. Ἐύρον τὴν οἰκογένειαν: τὴν μητέρα, τὴν κόρην καὶ τὸν μικρότερον υἱόν, καθημένους εἰς τὴν σκιάδα, ὅπως καὶ τότε, καὶ χωρίζοντας κατὰ μέγεθος τὰς τομάτας μεγάλου σωροῦ. Ἡ σκηνοθεσία ἦτο ἀκριβῶς ἡ ἴδια.

— Ποῦ εἶναι ὁ ἄλλος; ἠρώτησα μόλις εἰσῆλθον καὶ ἐχαίρετσα.

— Πέθανε, ἀπήντησε ἡρῶς ἡ μήτηρ.

— Πῶς πέθανε; ἀνέκραξα, μὴ κατορθῶν νὰ πιετεύσω τὴν ἀκοὴν μου.

Προσπάθησα ὁμῶς νὰ ὀπλισθῶ με ἡρεμίαν, καὶ μάλιστα, διὰ νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην, ἔκαμα μίαν παραγγελίαν ροδακῆνων.

Ἐκάθησα ἐπὶ τοῦ σκίμπος, ἐνῶ ἡ

μήτηρ ἠγείρετο νωχελῶς, ὅπως μεταβῆ πρὸς ἐκτελέσειν τοῦ προσταχθέντος.

— Πῶς πέθανε; ἠρώτησα καὶ πάλιν τὴν παιδίσκην.

— Νά, ἤθελε νὰ μάθῃ γράμματα! ἐσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ μικρὸς με ὕφος ἐμπαικτικόν.

Ἡ δὲ κοραίς με ἐπληροφόρησεν, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνάξεως τῶν μαθημάτων, ἐπειδὴ ἤθελαν οἱ γονεῖς νὰ τὸν κρατήσουν εἰς τὴν δουλειά, αὐτὸς ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐβλεπε τὰ παῖδια τῆς ἀνω συνοικίας, τοῦ Γενῆ Μαχαλά, κατερχόμενα εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου, καὶ ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητα. Δύο φορὰς μάλιστα, μαντεύων, φαίνεται, τὴν διάθεσίν μου, ἀνῆλθε καὶ εἰς τὴν κατοικίαν μου, διὰ νὰ ἴδῃ, ἂν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὑστερα ἀρρώστησε καὶ πέθανε.

— Καὶ τὴν ὄρα ἐκείνην, ποῦ ξεψύχησε, προσέθηκε σοβαρὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ κοραίς, εἶχε ἀγγαλιασμένο σφικτὰ-σφικτὰ τὸ βιβλίον του. Ὁ παῖς, ποῦ ἤλθε νὰ τὸν μεταλάβῃ, πῆρε τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὸ εἰκονοστάσι. Ἐκεῖ εἶναι ἀκόμη.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν πενιχρὸν οἰκίσκον καί, μεταβὰς μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ εἰκονοστάσιον, ἔλαβα τὸ βιβλιαράκι, τὸ ἠπλάσθην εὐλαβῶς καί, χωρὶς νὰ θέλω, ἀνέκραξα:

— Βιβλιαράκι... ποῦ ἀντιπροσώπευσε δι' ἓνα νοσφώτιστον μύστην ὀλόκληρον τὴν ἱεράν σοφίαν! Ἐνῶ φτερούγιζε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς χλοερὺς κήπους ἡ γλαυκῶπις θεὰ, φαίνεται νὰ ἄγγιξε τὸν κύριόν σου μετὰ τὸ δόρυ τῆς τὸ μαγικὸ καὶ τὸν ἔδειξεν ἀπὸ μακρὰ τὰ μαγικά της τὰ καλῶν, ὅπου ψάλλουν αἱ Μοῦσαι, μαζί με τὰς Χάριτας, τὸ αἰώνιον ἄσμα των, εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὁποίου ἀφυπνίζεται ὁ θεῖος σπινθήρ, ποῦ ἔχομεν μέσα μας, καὶ ἀπορρίπτει με περιφρόνησιν κάθε γήινον καὶ φθαρτὸν περίβλημα! Καὶ ἦσο σὺ ἡ πύλη, ταπεινὸ βιβλιαράκι, ὅπου μόλις κατῴρθωσεν νὰ φθάσῃ τὸ δυστυχισμένον πτωχόπαιδο, ἠτύχησε νὰ διδῆ μετὰ ἀπὸ τὰς πενιχρὰς σου σελίδας καὶ τὰ χονδρά σου τὰ γράμματα τὴν ἀνεσπερον ἐκείνην καὶ ἐκπαγλὸν λάμπην, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀλκύει τοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς ἡ Δαιμονία Θεὸς καὶ τοὺς κάμνει νὰ ἀνοῦνται τὰ πάντα καὶ νὰ προσφέρουν τὰς μετρημένας ἡμέρας των θυσίαν καὶ ὀλοκαύτωμα, διὰ νὰ μὴ εβύση ποτέ!

— Ἦθελε νὰ μάθῃ γράμματα! ἐπιθύριζαν χαμηλοφώνως, ὅτε ἐξῆλθον, ἡ μήτηρ καὶ τὰ παῖδια τῆς...

Ὑπὸ τὴν σκιάδα ἡ σκηνοθεσία ἦτο ἡ ἴδια. Μόνον ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἰκίσκου ἦτο ἀνηρτημένον ἓνα μεγαλύτερον *μαβὶ ἀγκάθι*.

ΙΩΑΝΝΗΣ Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Β. Φ.

Ἐπειτα, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν Βίλκοξ καὶ τὸν Κρές, ἐσήκωσε τὴν βάρκα, διὰ νὰ τὴν καταβάσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Μπριάν τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν.

— Δὲν θὰ μπαρκαρισθῆτε! ἐφώναξεν.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμεν! ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν.

— Δὲν θὰ μπαρκαρισθῆτε! ἐπανέλαθεν ὁ Μπριάν. Ἡ βάρκα θὰ φυλαχθῇ πρῶτον διὰ τοὺς παιδιὰ μικροῦς, ἂν μείνῃ θάλασσα στὴν παραλία, καὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ περάσουν.

— Ἀφησέ μας ἡσυχούς! ἐφώναξεν ὁ Δόνιφαν, τὸν ὅποιον ἐκυρίαυεν ἡ ὀργή. Ἐὰν τὸ ἐπαναλαμβάνω, Μπριάν, δὲν θὰ μπορέσης νὰ μᾶς ἐμποδίσῃς νὰ κάμωμεν ἐκεῖνο, ποῦ θέλομεν.

— Καὶ ὅμως, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Δόνιφαν, θὰ σὰς ἐμποδίσω!

Τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν ἔτοιμα νὰ ριφθοῦν τὸ ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Εἰς τὴν φιλονεικίαν αὐτὴν, ὁ Βίλκοξ, ὁ Βέμπ, ὁ Κρές θὰ ἔπαιρναν τὸ μέρος τοῦ Δόνιφαν, ἐνῶ ὁ Βάξτερ, ὁ Σερβὲ καὶ ὁ Γκαρνέτ ἦσαν μετὰ τὸν Μπριάν. Ἐμποροῦσε, λοιπόν, κάποιος νὰ φαντασθῇ φοβερὰς συνεπειὰς ἀπὸ τὸ μάλωμα ἐκεῖνο, ὅτε ἐπενέβη ὁ Γόρδων.

Ὁ Γόρδων ἦτο ὁ μεγαλύτερος καὶ ψυχραιμότερος ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα. Αὐτὸς ἐνόησεν, ὅτι ἡ φιλονεικία αὐτὴ θὰ εἶχε κακὸν ἀποτέλεσμα, δι' αὐτὸ εἶχε τὴν σκέψιν νὰ ἐπέμβῃ ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ Μπριάν.

— Λίγη ὑπομονή, Δόνιφαν, εἶπεν ὁ Γόρδων. Βλέπετε, ὅτι ἡ θάλασσα εἶναι περὶ ταραγμένη ἀκόμη καὶ θὰ κινδυνεύωμεν νὰ χάσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν βαρκούλα μας!

— Δὲν θὰ ἐπιτρέψω, ἐφώναξεν ὁ Δόνιφαν, νὰ μᾶς κάμῃ ὁ Μπριάν ἐδῶ τὸν ἀρχηγὸ! Εἶναι τώρα κάμποσος καιρὸς, ποῦ τὸ πῆρε στὴ μύτη του.

— Ὅχι, ὄχι! ἐπανέλαθεν ὁ Κρές καὶ ὁ Βέμπ.

— Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ ἦμαι ἀρχηγὸς κἀνός, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἀφήσω κἀνέναν νὰ κάμῃ τοῦ κεφαλιῶς του, ὅταν πρόκηται διὰ τὸ συμφέρον ὅλων μας.

— Γι' αὐτὸ φροντίζομεν καὶ ἡμεῖς περισσότερο ἀπὸ σένα, καὶ τώρα μάλιστα, ποῦ εἴμεθα εἰς τὴν ξηρὰν...

— Ὅχι ἀκόμη, δυστυχῶς, διέκοψεν ὁ Γόρδων, Δόνιφαν, μὴ εἶσαι πεισματάρης καὶ εἶλα, περίμενε λίγο, ἕως ποῦ νὰ εὑρεθῇ ἡ κατάλληλος στιγμή, διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν βάρκα.

Ὁ Γόρδων, εἰς πολὺ κατάλληλον στιγμήν παρεμβάθη, διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ παιδιὰ, ποῦ ἀφίλονεικίζοντο.

Ὅπως, μετ' ὀλίγον ἡ θάλασσα ἐπισυροχώρησε κατὰ δύο πόδας. Ὁ Μπριάν ἐζήτησε

νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερον τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον προσήραξεν ἔπηρε, λοιπόν, τὸ τηλεσκόπιον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἀνέβη εἰς ἕνα κατάρτι καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ. Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐκεῖ σχεδὸν μισὴ ὥρα, κατάρθωσε νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα τὴν παραλίαν. Ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος, ποῦ ἔδλεπεν, ἐφαίνετο τελείως ἀκατοίχητον εἰς ἀπόστασιν, τοῦλάχιστον, ἐννέα μιλίων.

Ὅταν κατέβη ὁ Μπριάν, διηγήθη εἰς τοὺς συντρόφους του ὅ, τι εἶδε. Καὶ ἐνῶ ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίλκοξ, ὁ Βέμπ καὶ ὁ Κρές τὸν ἤκουον, χωρὶς νὰ εἰποῦν τίποτε, ὁ Γόρδων τὸν ἠρώτησεν:

— Ὅταν τὸ Σλοῦγκι προσήραξε, δὲν ἦτο ἐξ ἡ ὥρα;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν.

— Καὶ πόση ὥρα χρειάζεται, διὰ ν' ἀποσυρθῇ ἡ θάλασσα;

— Πέντε ὥρες, νομίζω δὲν εἶναι ἔτσι, Μόχο;

— Μάλιστα, πέντε-ἕξι ὥρες, ἀπήντησεν ὁ ναυτόπαις.

— Ὡστε εἰς τὰς ἐνδεκα θὰ εἶναι ἡ περὶ εὐνοϊκὴ ὥρα δι' ἡμᾶς, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν παραλίαν.

— Μάλιστα, αὐτὸ ἐπελόγησα κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἄς εἴμεθα ἔτοιμοι διὰ τὴν ὥραν ἐκείνην καὶ ἄς φάγωμεν κάτι. Ἄν ἀναγκασθῶμεν νὰ ριφθῶμεν εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ γίνῃ τοῦτο μερικὰς ὥρας μετὰ τὸ γεῦμά μας.

Καλὴ συμβουλή αὐτὴ, ἡ ὅποια ἐδόθη ἀπὸ τὸ συνετὸν ἐκεῖνο παιδί.

Εὐθὺς ἐτοίμασαν ὅλοι τὸ πρῆγευσμά των, τὸ ὅποιον ἀπετελεῖτο ἀπὸ κονσερβάς καὶ γαλέττας. Ὁ Μπριάν ἐφρόντιζε νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς μικροῦς. Ὁ Γκαρνέτ, ὁ Ἰδερσον, ὁ Ἀδλ καὶ ὁ Κουστάρ, μετὰ τὴν ἀφροντισίαν τῆς ἡλικίας των, ἤρχισαν νὰ καθησυχάζουν καὶ νὰ τρώγουν μετὰ πολλὴν ὄρεξιν, ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοστέσσαρας ὥρας δὲν εἶχαν φάγει τίποτε.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ γεῦμα, ὁ Μπριάν διηυθύνθη, πάλιν, εἰς τὴν πρόραν τοῦ Σλοῦγκι καὶ ἐκεῖ, ἀκουμπισμένος εἰς τὴν πλευρὰν του, παρηκολούθη τὴν ἀμπώτιδα.

Μετὰ τὴν βραδύτητα κατέβαιναν ἡ θάλασσα! Καὶ ὅμως ἦτο βέβαιον αὐτὸ, ἀφοῦ ἡ κλίσις τοῦ πλοίου σιγὰ-σιγὰ ἤβησεν. Ὁ Μόχο ἔρριψεν ἕνα σχοινί, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου εἶχε δεσθεῖ μολύβδι, καὶ μ' αὐτὸν τὸν βυθοσκόπον ἐνόησεν, ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε βάθος ὀκτὼ ἀκόμη ποδῶν.

Ἦτο δυνατόν, λοιπόν, νὰ ἐλπίζουν, ὅτι ἡ θάλασσα θ' ἀπεσύρτετο ὅλος τοῦ βόλου; Ὁ Μόχο, τοῦλάχιστον, δὲν εἶχε τὴν ἰδέαν αὐτὴν καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Μπριάν, διὰ νὰ μὴ τρομάξουν οἱ ἄλλοι.

Ὁ Μπριάν τότε ἐζήτησε τὸν Γόρδων, διὰ νὰ τοῦ ἐμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἐνόησαν καλῶς, ὅτι ὁ ἀέρας δὲν θ' ἄφινε τὴν θάλασσαν ν' ἀποσυρθῇ τελείως, πρῶγμα τὸ ὅποιον θὰ ἐγίνετο, ἂν ἦτο νηνεμία.

— Τί ἀπόφασιν νὰ λάθωμεν; ἠρώτησεν ὁ Γόρδων.

— Δὲν εἰξεύρω, δὲν εἰξεύρω! ἀπήντησεν ὁ Μπριάν. Καὶ τί δυστυχία νὰ μᾶς ξεόρῃ κἀναίς...! τί δυστυχία νὰ ἦμεθα παιδιὰ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἦμεθα ἄνδρες!

— Ἡ ἀνάγκη θὰ μᾶς διδάξῃ! παρατήρησαν ὁ Γόρδων δὲν πρέπει ν' ἀπελιζώμεθα, Μπριάν, καὶ ἄς ἐνεργήσωμεν μετὰ περισκέψιν.

— Ναί, ἄς ἐνεργήσωμεν, Γόρδων! Ἄν δὲν ἀφήσωμεν τὸ Σλοῦγκι, πρὶν φουσκώσῃ πάλιν ἡ θάλασσα, τότε, κατ' ἀνάγκην, πρέπει νὰ μείνωμεν μίαν νύκτα εἰς αὐτὸ καὶ... εἴμεθα χαμένοι.

— Αὐτὸ εἶναι φανερόν, γιὰ τὸ πλοῖον θὰ γίνῃ κομμάτια! Δι' αὐτὸ πρέπει μετὰ κάθε θυσίαν νὰ τὸ ἀφήσωμεν.

— Μάλιστα, Γόρδων, μετὰ κάθε θυσίαν!

— Ἀρά γε, δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ κατασκευάσωμεν μίαν σχεδίαν, διὰ νὰ πηγαίνωμεν καὶ νὰ ἐρχώμεθα;

— Τὸ εἶχα σκεφθῆ, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν. Δυστυχῶς, εἶλα τὰ σανίδια τοῦ πλοίου τὰ ἐσήκωσε ἡ θύαλλα, ὅσο δὲ διὰ νὰ ξηλώσωμεν τὰς πλευράς του, δὲν μᾶς μένει πλέον καιρὸς. Μένει μόνον ἡ βάρκα, τὴν ὅποιαν δὲν εἴμποροῦμεν, βέβαια, νὰ χρησιμοποιήσωμεν, γιὰ τὴν θάλασσα εἶναι πολὺ φουσκωμένη! Ὅχι! τὸ μόνον, ποῦ εἴμποροῦσαμεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν, εἶναι νὰ δέσωμεν ἕνα χονδρὸν σχοινί ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς κάποιον βράχον καὶ μ' αὐτὸ, ἴσως, κατερθώσωμεν νὰ συρθῶμεν εἰς τὴν παραλίαν...

— Καὶ ποιὸς θὰ πάγῃ νὰ δεῖτῃ ἐκεῖ τὸ σχοινί;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν.

— Θὰ εὖ βοηθήσω, προσέθεσεν ὁ Γόρδων.

— Ὅχι, ὄχι, ἄφες με μόνον.

— Θὰ χρησιμοποιήσῃς τὴν βάρκα;

— Ὅχι, φοβοῦμαι μὴ σπάσῃ. Προτιμῶ νὰ τὴν φυλάξωμεν ὡς τελευταῖον καταφύγιον.

Ἐν ταῦτοις, πρὶν θέσῃ ὁ Μπριάν εἰς ἐκτέλεισιν τὸ σχέδιόν του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ λάβῃ ἕνα χρήσιμον προφυλακτικὸν μέτρον, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Ἐπὶ τὸ πλοῖον ζῶναι κολυμβητικὰ καὶ τὰς ὅποιας συνέστησεν ὁ Μπριάν νὰ φεράσουν ὅλοι οἱ μικροί. Ὡστε, ἂν παρουσιαζέτο ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον, πρὶν ἀκόμη ἡ θάλασσα ἀποσυρθῇ τελείως, αἱ ζῶναι αὗται θὰ τοὺς προστατεύουν καὶ θὰ τοὺς συγκρατοῦσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐνῶ οἱ μεγάλοι θὰ προσετάθουν νὰ ἐθήσωσαν τοὺς μικροὺς πρὸς τὴν παραλίαν, γλιστροῦντες οἱ ἴδιοι ἐπὶ τοῦ σχοινοῦ.

Ἦτο τότε δεκά καὶ τέταρτον. Ἐντὸς τῶν σαράκοντα πάντε λαπτῶν ἡ ἀμπώτις θὰ ἔφθασεν εἰς τὸ μεγαλύτερον τῆς σημεῖον. Κάτωθεν τοῦ Σλοῦγκι εὐρίσκατο μόλις τεσσάρω ἕως πάντε ποδῶν θάλασσαν, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι ἡ θάλασσα δὲν θὰ ἐλιγύστευε πολὺ περισσότερο.

Εἰς ἀπόστασιν ἐξήντα ὀκτῶν, ὁ πιθμὴ ἐφαίνετο σχεδὸν καὶ αἱ κορυφαὶ νέων βράχων εἶχεν ἀναφανῆ. Δι' αὐτὸ, ἂν ὁ Μπριάν κατάρθωνε νὰ δεῖσῃ ἕνα σχοινί μετὰ τὸ πλοῖον καὶ ἐνὸς βράχου, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ συνεχράται τὸ πλοῖον καλλίτερα εἰς τὴν θέσιν του, θὰ εἶδε τὸ μέσον τὰ παιδιὰ νὰ γλιστρίσουν δι' αὐτοῦ εἰς τὴν ξηρὰν, χωρὶς νὰ βραχθοῦν. Ἀκόμη δὲ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μεταφέρουν καὶ μετὰ τὸ σχοινί αὐτὸ τὰ πακέτα τῶν πάλιν μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christian von Bornhard

Ο ΚΑΛΟΣ ΠΑΤΗΡ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐν τοῦ Γερμανικοῦ
ἀπὸ τοῦ πανερωτάτου μητροπολίτου Σελουσίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΜΗ ΑΠΟΘΑΥΜΑΖΕ ΤΙ

«Μηδὲν ἀποθαύμαζε». Τοῦτο προδιαγράφει ὡς μέσον πρὸς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχίαν, καὶ δὴ ὡς τὸ μόνον μέσον, εἰς τῶν μεγίστων ψυχολόγων. Πρόσθετε εἰς τοῦτο καὶ τὴν ἐξῆς πρότασιν: «... ἐξ ἐκαίνων, τὰ ὅποια ἀποθαυμάζει ὁ πολὺς κόσμος» ἢ πρόσθετε εἰς τὸ ἀποφατικὸν παράγγελμα καταφατικὸν τι συμπλήρωμα, καὶ τότε εἶναι πλήρης καὶ ἀληθὴς. Διότι, θαυμάζειν σημαίνει συγχρόνως ἐπιδιδῶναι μετ' ἐπιθυμίας καὶ πάθους ἢ τρέχειν ὑπισθεν ψευδοφώτων.

Μὴ τίμα τὸν πλοῦτον καὶ τὸν πλούσιον. Ἄν ἦσαι γενναῖος καὶ ἐσπούδασας ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην, μὴ θεωρεῖς σεαυτὸν εὐτελεῖ καὶ ἀσήμαντον ἀπέναντι τοῦ ἔχοντος μεγάλα πλοῦτη. Βλέπε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐχὶ τὰ δῶρα τῆς τύχης, τὰ ὅποια ἐξωθεν περιβάλλουσιν αὐτόν. Ἡ γαλῆ προσκολλᾶται εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ κύων ἀφοσιούται εἰς τὸν κύριόν του. Μιμοῦ τὸ εὐγενέστερον τῶν δύο τούτων ζώων.

Μὴ τίμα τίτλους καὶ ἀξιώματα. Ἄν ὑπάρῃ τι τὸ ἀληθῶς εὐγενὲς καὶ εἰς τοὺς κεκτημένους ταῦτα, τοῦτο κέρηται ἀξίαν καὶ ἀνευ τῶν ἐξωτερικῶν τούτων στολισμάτων. Οἱ τίτλοι ὅμως καὶ τὰ ἀξιώματα χρησιμεύουσι πολλάκις ὡς περίβλημα, ἀποκρῦπτον κακὸν ἐμπόρευμα. Διὰ τοῦτο ἀπόσυρε ἐν τῇ διανοίᾳ σου ἀπὸ τοῦ ἄλλου τὴν λεοντήν καὶ τότε ἰδὲ τί θὰ προσέψῃ εἰς φῶς.

Χρήματα καὶ ἀξιώματα κινεῖται ἔξω τοῦ κύκλου, ἐν ᾧ κινεῖται ὁ μέλλων βίος σου. Ἀνάγκη, ἄρα, νὰ ἀπολεισθῶσιν ἀπὸ τοῦ κύκλου τῶν ἐπιθυμιῶν σου ὅσαυτος. Μὴ φθόνει τοὺς ἔχοντας, μηδὲ πόθει αὐτά. Ἐξ ἐναντίας δέ, εἰάν συναντήσῃς ἐν γένει ἄνθρωπον ἐν ἀξιώματι μὲν, ἀλλὰ φρόνιμον, εἰάν ἀνακαλύπτῃς τὸ καλὸν καὶ τὸ εὐγενὲς ἐν τινὶ ἀνθρώπῳ, σέβου τὸν ἄνθρωπον τούτον.

Δύσκολος τέχνη εἶναι τὸ νὰ μὴ ἀποθαυμάζῃς τίς τι. Διατί; διότι ἡ πείσις τῆς πενίας καθιστᾷ ἐπιθυμητὸν ἕκαστος τὸν πλοῦτον, διότι ὁ πόθος τῆς φιλοδοξίας ἀποφαίνει ἀξιοζήλευτον τὴν ἀνωτέραν θέσιν, διότι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ὡς τὰ μικρὰ παιδία, εἰς τὰ ὅποια πτωχὴ οἰκία ἐν τῷ χωρίῳ αὐτῶν φαίνεται ὡς μέγαρον καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ χωρίου ὡς μεγαλοπρεπὴς μητροπολιτικὸς ναός. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὀλίγους βασανίζει ἡ φιλοδοξία· ἀλλ' ἡ πενία τυραννεῖ ἑκατομμύρια καὶ τυραννεῖ αὐτοὺς σκληρότατα.

Εἶναι ἀνάγκη αὐταρκείας. Ταύτην δὲ κατορθοῖ ἐκείνος μόνος, ὅστις γινώσκει τὰ ἀληθῆ τοῦ βίου ἀγαθὰ καὶ ἐπιδιδῶναι αὐτὰ μετὰ ζήσεως. Οὐδαὶς ἄλλος!

Εἰς καλὸς καὶ φιλόστοργος πατὴρ ἔμενε εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐνῶ ἡ οἰκογένειά του εὕρισκετο εἰς τὸ χωρίον. Μίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ αὐτὸς ἔστειλεν εἰς τὰ παιδιὰ του ἐν κιβώτιον, γεμάτο ἀπὸ ὠραία πράγματα, ἐνδύματα, παιγνίδια καὶ τροφίμα. Τοῖς ἔστειλεν ἀκόμη καὶ μίαν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔλεγεν:

«Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, νὰ εἰσθε φρόνιμα καὶ θεοσεβῆ, νὰ ἀγαπᾶτε τὴν μητέρα σας καὶ τότε θὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ ἔλθετε κοντά μου. Ἐδῶ εἶναι πολὺ ὠραία, κατοικῶ εἰς ἓνα εὖμορφο σπίτι καὶ σᾶς ἔχω φυλαγμένα ἄλλα δῶρα, πολὺ καλλίτερα ἀπ' αὐτά, ποῦ σᾶς στέλλω τώρα».

Τὰ παιδιὰ ἔπαυον ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν καὶ ἔλεγον:

— Τί καλὸν πατέρα, ποῦ ἔχομεν! Πόσον μᾶς ἀγαπᾷ! Γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς θὰ τὸν ἀγαπῶμεν καὶ θὰ κάμωμεν τὸ θέλημά του, διὰ νὰ μᾶς φωνάξῃ κοντά του, εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ὅπου εἶναι τόσον ὠραία καὶ ὅπου μᾶς ἔχει φυλάξει τόσα δῶρα.

Εἶδε τὴν χαρὰν τῶν παιδιῶν τῆς ἡ μητέρα, τὰ ἐκάλεσε κοντά της καὶ τὰ εἶπε:

— Παιδιὰ μου, ἔχετε πολὺ δίκαιον, ποῦ εἰσθε τόσον χαρούμενα. Ὁ πατέρας σας σᾶς ἀγαπᾷ καὶ φροντίζει καὶ ἐργάζεται διὰ σᾶς. Ἀλλὰ μὴ λησμονήτε, ὅτι, καθὼς ὁ πατὴρ σας, ποῦ εἶναι μακρὰν, σᾶς ἀγαπᾷ καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Θεός, ποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, σᾶς ἀγαπᾷ καὶ σᾶς στέλλει τὰ δῶρά Του. Τὰ δῶρά Του αὐτὰ εἶναι ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, ἡ γονιμότης τῆς γῆς, ἡ ὑγία σας καὶ ἡ νεότης σας. Καθὼς ὁ πατὴρ σας σᾶς ἔστειλε τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ σᾶς προτρέπει νὰ γίνετε καλὰ παιδιὰ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Θεός μᾶς ἀπέστειλε τὸ Ἐξαγγελίον Του. Ὁ πατέρας σας σᾶς προσκαλεῖ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ ὁ Θεός μᾶς καλεῖ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Παραδείσου, ἐν δὲ εἴμεθα τίμιοι καὶ καλοί.

ΤΟ ΚΑΛΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ἐντροφ' ἀχώριστοι καὶ καλὸ μὲν,
ἀγαπημένο μου βιβλίε,
ὅ,τι δὲν ξέρω σὶὸ ρωτῶ.
Αἰμαὶ σου αἱ γνώσεις αἱ πολλαὶ μὲν
διαν πηγαίνω σὶὸ σχολεῖο,
μὲ περηφάνεια εἰ κρατῶ.

Ἐπὶ ὁ καλύτερός μου φίλος,
ποῦ δὲν κινεῖται καὶ δὲν χτυπᾷ,
μόνε μὲ συμβουλεύει πάντα,
πιστός, εἰάν ἀφωσιωμένος ἐκύλος
ἡσυχος μέσα εἰς τὴν τσάντα,
πῶς φαίνεται, ποῦ μὲ ἀγαπᾷ! ...

Μέρα καὶ νύχτα σὶὸ πλυνθὸ μὲν
τὰ δύο σου χεῖρα πάντα ἀπλότους
τί συντροφιά, ποῦ μὲ κρατῶς! ...
Ἐ ἔχω δεύτερο Θεό μου! ...
γὰρ εἶσαι δάσκαλος, ποῦ δὲν θυμῶνται
καὶ ποῦ ποτὲ δὲν τιμωρεῖς! ...

Διατί ἔχομεν ρυτίδας, ὅταν γηράσωμεν;

Τὸ δέριμα μὲ τὸν καιρὸν παίρνει παντοτεινὰ τὸν τύπον τῶν κινήσεων, τὰς ὁποίας, συνήθως, κάμνουν οἱ μῦς τοῦ προσώπου, ὅταν γελῶμεν, ὅταν μορφαίωμεν ἢ ὅταν εἴμεθα σκυθρωποί.

Αἱ ρυτίδες δὲν εἶναι πάντοτε τὸ σημεῖον τοῦ γήρατος. Οἱ νευρικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἔχουν, συνήθως, πολλὰς καὶ διαρκεῖς κινήσεις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου, ἀποτελοῦν ρυτίδας γρηγορότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς μὴ νευρικοὺς.

Ἀπὸ τί συνίσταται ὁ ἀήρ;

Ὁ ἀήρ, ὁ ὅποιος μᾶς περιβάλλει, ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα ἀέρια κατὰ τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν: Εἰς ἑκατὸν μέρη ἀέρος, τὰ εἴκοσιν ἐν εἶναι ὀξυγόνον, ἑβδομήκοντα ὀκτὼ ἄζωτον καὶ ἐν διάφορα ἄλλα ἀέρια, ὡς π. χ. Ἀργόν, Νέον, Ξένον, Κρυπτόν, Ἡλιον· τὰ τέσσαρα τελευταῖα εὕρισκονται εἰς πολὺ μικρὰς ποσότητας. Ὑπάρχουν, ἐπίσης, εἰς τὸν ἀέρα καὶ στοιχεῖα ἑδρογόνου καὶ ἀνθρακικοῦ ὀξέως. Ὡσαύτως, εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα ὑπάρχει καὶ ποσότης κόνεως, καθὼς καὶ βακτηρίαι, τῶν ὁποίων ἡ ποσότης ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ μέρους.

Τί εἶναι τηλεπάθεια;

Πολλάκις ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται μίαν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν, κάποιαν ταραχὴν καὶ μίαν ἐπίμονον προσκόλλησιν εἰς ἓν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἶναι μακρὰν. Πολλάκις, μάλιστα, εἰς τὴν ψυχὴν παρουσιάζονται ὡς γεγονότα μερικαὶ σκηναί, εἰς τὰς ὁποίας λαμβάνουν μέρος πρόσωπα ἀπόντα. Ἐπειτα ἐξακριβοῦνται, ὅτι τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἐφίστατο αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν, τὸ πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο καὶ τὸ ὅποιον εὕρισκεται μακρὰν, συνέβαινε νὰ πάθῃ κάτι, σχετικὸν πάντοτε πρὸς τὸ δράμα, τὸ ὅποιον ἐγνώσθη εἰς τὴν ψυχὴν.

Οὐχὶ σπανίως, δολοφονία ἐνὸς προσώπου, γενομένη μακρὰν, παρουσιάσθη ὡς γεγονός τὴν ἰδίαν στιγμὴν πρὸ τῶν ὀμμάτων φίλου του, κατὰ τὴν ἰδίαν ὥραν καὶ στιγμὴν. Αὐτὸ εἶναι ἡ τηλεπάθεια, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ἡ λέξις, ἣτις συνίσταται ἀπὸ τὸ τηλε-μακρὰν καὶ πάθος.

Τὴν τηλεπάθειαν παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη, ἔχει δὲ διαπιστώσει τὴν ἐπαρξίν της μὲ πολλὰ ἱστορικὰ καὶ ἐξηκριβωμένα παραδείγματα. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη δὲν κατέφρασεν ἀκόμη νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς ὄρους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους συμβαίνει ἡ τηλεπάθεια.

Περὶ τῆς τηλεπαθείας, ὡς περὶ ψυχικῶν φαινομένων, ἀσχολεῖται καὶ ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη, ὁ πνευματισμός.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Κινήσεις μηρών και κνήμων. — Από την στάση της προσοχής φέρετε τας χείρας εις τὰ ισχία (την μέσην). Έπειτα σηκώσατε τον αριστερόν μηρόν πλαγίως, με την κνήμην λιγυσμένην και με τον πόδα τεντωμένον. Τεντώσατε την κνήμην πλαγίως εις την προέκτασιν του μηρού. Έπειτα επιστρέψατε εις την πρώτην σας στάσιν, ενώ έχετε ακόμη την κνήμην σας τεντωμένην.

11

Το αυτό επαναλάβετε με τον δεξιόν μηρόν και την δεξιάν κνήμην (εικὼν 11).

12

Κινήσεις του κορμού. — Στάσις προσοχής με πόδας ανοικτούς. Φέρετε τας χείρας εις τὰ ισχία ή εις τὸν αὐχένα. Έπειτα κλίνετε κατά σειράν τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἀριστερά, κατόπιν πρὸς τὰ δεξιά. Μή λιγύζετε τὰ γόνατα και μή ἀφίνατε τὸ κεφάλι νὰ καταπέση (εικὼν 12).

Κλίσις ποδὸς τὰ ἔμπροσ. — Στάσις προσοχής με τας χείρας εις τὰ ισχία ή εις τὸν αὐχένα. Φέρετε τὸ ἀριστερὸν πόδι κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἔμπροσ, με τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ή ἀριστερὰ πτέρνα νὰ εἶναι ἀντίκρου τῆς δεξιᾶς, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν πρόκειται νὰ εἶναι ἑστραμμένα πρὸς τὰ ἔξω. Κλίνατε, ταύτοχρόνως, τὸ σῶμα ἔμπροσ, λιγύσατε τὸ ἀριστερὸν πόδι, ἀλλὰ προσέξατε νὰ κρατήσῃτε την δεξιάν κνήμην ἀλύγιστον. Έπιστρέψατε εις την ἀρχικὴν στάσιν, έπειτα προβάλετε τὸ ἄλλο πόδι (εικὼν 13).

13

Κάμψεις τῶν κάτω ἄκρων. — Από την εὐθείαν στάσιν σηκώσατε τὸ σῶμα εις τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, έπειτα καταβιβάσατε τὸ σῶμα, λιγύζοντες τας κνήμας. Ταύτοχρόνως, ὑψώσατε τοὺς βραχίονας ἔμπροσ και ἄνω, εις τρόπον, ὥστε οἱ βραχίονες νὰ εὐρίσκονται εις την ἴδιαν γραμμὴν τοῦ σώματος, όταν τοῦτο εἶναι καθισμένον. Έπειτα σηκώθητε και επιστρέψατε εις την εὐθείαν στάσιν, ἐκείνατε τας κνήμας και επαναφέρετε τοὺς βραχίονας εις την θέσιν των. Το γύμνασμα αὐτὸ γίνεται με τας πτέρνας μακρὰν ἀλλήλων ή και ἐνωμένως (εικὼν 14).

14

ἡμέραν ἤρως νὰ ἀπορῆ, πῶς δὲν ἐλάμβανε τὸ παιδί του μόρφωσιν τακτικὴν και ἐπιμελή. Δι' αὐτό, τὸν παραδίδει τῷ 1821 εις ἓνα καθηγητὴν, ὀνομαζόμενον Ζίλς, ὅστις κατεθέλχθη, εὐθὺς ἀμέσως, διὰ τὴν πρόωρον εὐφυίαν τοῦ μαθητοῦ ἐκείνου, ὃ ὅποιος εἶχε πολλὴν μνήμην και ἀντίληψιν.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὸ «παιδί» αὐτό, τὸ ὄνειροπόλον, τὸ εὐαίσθητον, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα τόσον γρήγορα ὠρίμασε, συνέθεσε μίαν τραγωδίαν, τὸ «Μίσνηρ». Τὸ ἄλαντον τοῦ Δίκηνς παρουσιάσθη πολὺ ἔνωρῖς. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ πρῶτά του νεανικὰ ἔργα. Ἐν πρώτοις, ὃ Κάρολος εἶχε τὸν πόθον νὰ μανθάνη, διότι ἠγάπα τὰς γνώσεις και διότι ἠθέλε με τὰς γνώσεις νὰ φανῆ ἀνώτερος ὄλων.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς εἶχε φιλοδοξίας και φιλαυτίαν, τὸ δὲ πνεῦμά του ἦτο ἀχόρταγον, ἐπὶ πλέον δὲ συνεικνείτο πάρα πολὺ πρὸ τῶν ὠραίων θεωμάτων τῆς φύσεως και ἀπὸ τὰ διηγήματα τῆς φαντασίας.

Ἡ πτωχεία.

Ἐνῶ ὃ Κάρολος παρεδίδοτο εις τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἀναγνώσεως και ὃ πατήρ του εἶχε τόσα μεγάλα σχέδια δι' αὐτόν, αἰφνης ἔρχεται ή πτώχεια.

Ὁ πατήρ του ἔχαπεν τὴν περιουσίαν του. Ἡ μαύρη δυστυχία ἐπέσκηπεν εις τὸ σπίτι τοῦ Καρόλου, τὰς ὁποίας οὔτε ὃ πατήρ, οὔτε ή μητέρα, ἦσαν ἱκανοὶ νὰ παλαίσουν κατὰ τῆς ἀπαιτίας. Ἡλθόν τὰ ἐπιπλά των, ἀλλὰ δὲν κατορθώσαν τίποτε. Τὸ πένθος εἰσέρχεται εις τὸ σπίτι ἐκείνο, μαζί με τὰ χρέη και τὴν καταστροφήν.

Τότε ή μητέρα τοῦ Καρόλου ἔαχε τὴν ἰδέαν νὰ ἰδρύσῃ σχολεῖον διὰ κορίτσια, ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν ἔστειλεν εις τὴν κυρίαν Δίκηνς τὸ παιδί του.

Ἀπέτυχε, λοιπόν, και αὐτὴ ή ἀκόπειρα.

Ἐπειδὴ ὃ μικρὸς Κάρολος εἶχε καλοὺς τρόπους, ὠραία μάτια, συμπληθὴ φυσιογνωμίαν και μεδίδημα χαριτωμένον, οἱ γονεῖς του ἔστειλλον αὐτόν εις τοὺς τραπέζιτας και εις τοὺς πιστωτάς των, διὰ νὰ τοὺς παρακαλέσῃ, ὅπως κάμουν ὑπομονὴν και συμβιβασθοῦν με τὸν πατέρα του.

(ἰκοιούθη) ΝΕΟΣ ΠΑΟΥΤΑΡΧΟΣ

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

- Ὁ χειμῶνας δογίλει, πικρὸν τὸ κῆρυξ ή φασοφιά και τὸν ἦτο σκοτεινίζει ή κλαυρορα συντεταγιά.
Ἡ βροχὴ δὲ νὰ τεινάζει γρηγορὸς ἤλιος δὲ προβάλλη.
Ὁ θείος, ποὺ μὰς τὸν κρῖβει, δὲ τὸν φανερώη πάλι.
Τὰ κοιλῶνια εἶναι κρυμμένα, δὲν ἀνοιζοῦν δὲν γαλοῦν, γίνονται ἔσθη παραμύια και τὸ δένδρον ξεφυλλοῦν.
Μὴ ν' ἡ ἀνοξίς δὲ τῆρθη με τὸ δροσοτό της κἄλλη.
Ὁ θείος, ποὺ μὰς τὴν παίρνει, δὲ τὴν ξεναρῖρη πάλι.
Μία σὴ μανθὴν ἀνεφορῶ των πόδα δύστοχα παιδιὰ ἔχουν χέσει τὴ γὰρ των ν' ἔχουν ἰσση σ' τὴν κερδιά!
Ἄτ' ή ἰσση δὲ κερῶη και χαρὰ δὲ ἔδοθη με ἔλλη.
Ὁ θείος, ποὺ τοὺς τὴν παίρνει, δὲ τοὺς τὴν χαρῖση πάλι.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 29)

Ὅταν μίαν ἡμέραν ἠρώτησαν τὸν πατέρα τοῦ Καρόλου:

- Πῶς ἀνετράφη τὸ παιδί σας;
— Οὐα! ἀτήνησεν ἐκεῖνος, εἰμπορεῖ κἀνεὶς νὰ εἰπῆ, ὅτι μόνος του ἔσπουδάσε.

Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ὑπερβολή. Ὁ Κάρολος Δίκηνς, καθὼς και ὃ ἤρως ἑνὸς ἔργου του, ὃ Δαυτὸ Κόλτερφιλδ, φαίνεται, ὅτι ἐμορφώθη εις τὴν σκληρὰν σχολὴν τῆς ζωῆς.

Ὅποιος ἀνέγνωσεν ή θὰ ἀναγνώσῃ ἔργα τοῦ Δίκηνς, θέλει εὐρεῖ τὸν συγγραφέα ζωγραφισμένον εις τὸ πρόσωπον τοῦ κυριωτέρου ἤρωτός του.

Ἡ φυσιογνωμία του.

Ὁ μικρὸς Κάρολος ἦτο λευκός, ὠχρός, λεπτοκοιμημένος. Πολλὰκις ἀδιαθετοῦσε και ἐπιτεν ἀρρωστος σὶ τὸ σῶμα. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῆ κἀνεὶς, ὅτι τὸ λεπτοφυὲς, ἐπιλο παιδάκι θὰ ἰγίνετο ἓνας ζωηρὸς ἄνθρωπος, δραστήριος και τόσον ἔργατικός;

Ἡ παιδικὴ χάρις του ἔκλειε ὄλων τὰ βλέμματα. Ἐπερνοῦσε τὰς ἡμέρας και τὰς νύκτας, καθήμενος ἐπάνω εἰς μίαν ὑψηλὴν καθέδραν και παρατηρῶν εἰκόνας. Ὁ πατήρ του τὸν ἔβαζε, πολὺ μικρὸν ἀκόμη, νὰ τραγοῦδῃ δημοῶδη και κωμικὰ ᾄσματα, διὰ τὰ ὅποια ἐχειροκρότουσ τὸν μικρὸν τραγουδιστήν.

Ὁ Δίκηνς εις τὴν ἀνατροφήν αὐτὴν διδάσκει, ὅτι διατήρησεν εις ὄλην του τὴν ζωὴν τὴν παιδικὴν αὐτὴν χάριν, ἔμεινε δηλαδή εὐχαριστήμενος, προσηνής, εὐτυχής, ἐνῶ πολλὰς φορές ἦτο ἠναγκασμένος ἀπὸ τὰς περιστάσεις νὰ κλαίῃ μυστικῶς.

Ὁ μικρὸς Κάρολος εἶχε φύσιν συμπαθῆς, εὐκρινῆ και εὐθύμων. Μόλις ή μητέρα του και ή θεία του τὸν ἔμαθον ἀνάγνωσιν, οὗτος ἤρως νὰ κατατρέγγῃ ὄλα τὰ βιβλία, ποὺ εὐρίσκει. Τοῦ ἤρσαν ὄλα, ἀλλὰ, πρὸ πάντων, οἱ εἰρωνες συγγραφεῖς. Ἀπὸ τότε ἔραίνετο ὅτι ὃ Δίκηνς θὰ ἰγίνετο ὃ συγγραφεὺς τῆς εἰρωνείας.

Ὅταν ὃ Κάρολος δὲν ἐδιάβαζεν ή δὲν ἔταίριζε τὸν μαγικὸν φακὸν με μικρὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, όταν δὲν ἐτραγουδοῦσαν, ἐπιστόμια νὰ περιπατῆ εις τὴν ἔξω γὴν.

Ὁ Δίκηνς ἠγάπα τὴν φύσιν. Πῶς ἔμεινε ἑστατικός ἔμπροσ εις τὸν ἐκτεταμένον ὄριζοντα και εις τὰ πρῶσινα λιβάδια!

— Ἐργάζου! τοῦ ἔλεγεν ὃ πατήρ του, και ὄλα αὐτὰ θὰ γίνουιν ἰδικά σου.

Μετά τινε ἔτη.

Ὁ Κάρολος ἐμεγάλωσεν. Εἶναι τόφρα ἐκείνηρος και εὐτυχής. Ὁ πατήρ του μίαν

Όλοι αὐτοὶ αἱ σκέψεις τόσον πολὺ εἶχαν πειράξει τὴν Καίτην, ὥστε τὴν ἔκαμαν νὰ εἶναι σκυθρωπὴ καὶ δύσθυμος καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπισκέψεως, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐπέπληξεν, ὅταν ἐτελείωσαν τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἐβγήκαν εἰς τὸν δρόμον.

6.—Συνδιάλεξις.

Ἡ μητέρα τῆς Καίτης ἐνόησε τὰς σκέψεις τῆς κόρης τῆς καὶ τὴν ζηλείαν, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ εἶχε μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν Εἰρήνην. Δι’ αὐτὸ ἐπῆρεν ἰδιαιτέρως τὴν κόρην τῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὴν συμβουλεύῃ.

Τῆς ὠμίλησε, κατὰ πρῶτον, διὰ τὸν Θεόν, τῆς εἶπεν, ὅτι μὲ τὸν τρόπον καὶ μὲ τὰ κακὰ αἰσθηματικά τῆς προσέδραμε τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἐπειτα τῆς ἀνέφερε διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ Ὅποιος ἦτο αὐτῇ ἡ προσωπικοποιήσις τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς κλιουσύνης.

Κατὰ τὴν ὡς καλὴ μητέρα, ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Μὴ νομίζης, κόρη μου, ὅτι καὶ ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ εἶναι δυνατόν νὰ κáιουν ἓνα ἄνθρωπον εὐτυχῆ. Τί σοῦ λέγει ἄλλως τε, διὰ νὰ γίνῃ ὁ βίος σου εὐχάριστος καὶ χρήσιμος; Ἐχεις καλοὺς γονεῖς, οἱ ὅποιοι σὲ ἀγαποῦν, ἔχεις σπιτι ζεστὸ τὸν χειμῶνα καὶ δροσερὸ κατὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐχεις κῆπον μεγάλον, διὰ νὰ παίζῃς αἱ νὰ τρέχῃς, ἔχεις πάντοτε καλὴν τροφήν καὶ πάντοτε ποικίλην, ἔχεις, ἀκόμη, ἐνδύματα νέα καὶ στερεά, καὶ δὲν σοῦ λείπει ποτὲ τὸ χρήμα διὰ τὰ μικρά σου ἐξοδα. . . Κόρη μου, εἶσαι ἀχάριστος νὰ ζητῆς περισσότερα ἀπὸ τὸν Θεόν. Πόσα παιδιὰ εἶναι δυστυχέστερα ἀπὸ σέ; Δὲν βέβαιον τὴν Νέλλην, τὴν συμμαθήτριάν σου, πόσον εἶναι πτωχοτέρα ἀπὸ σε;

— Ναι, μητέρα, ἀπήντησεν ἡ Καίτη, ἀλλὰ κυττάετε καὶ τὴν Εἰρήνην πόσον εἶναι πλοῦσια καὶ εὐτυχῆ!

— Καίτη μου, διὰ νὰ εἶναι κάνεις πάντα εὐτυχῆ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, πρέπει νὰ μὴ παρατηρῇ ὑψηλότερα ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ χαμηλότερα. Ἄλλως τε, ποῖος λέγει, ὅτι ἡ ζωὴ τῆς Εἰρήνης εἶναι τόσον εὐτυχισμένη, ὅσον αὐτὸ νομίζεις; Παρατήρησε τὴν μικρὰν Νέλλην, πόσον εἶναι συνηθισμένη εἰς τὴν ζωὴν τῆς, καὶ δι’ αὐτὸ εἶναι εὐχαριστημένη. Παιδί μου, μὴ κρίνεις τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ φαινόμενα.

Ἐπειτα, ἡ καλὴ μητέρα, διὰ νὰ στρέψῃ ἄλλοῦ τὰς σκέψεις τῆς κόρης τῆς, τῆς εἶπε:

— Παρατήρησε τὸ ὄρατο σπιτι τῶν γονέων τῆς Εἰρήνης; τί εὐμορφὰ στολίδια, ποῦ εἶχε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς!

— Δὲν κυττάζω ποτέ, μητέρα, ἐκεῖνο, ποῦ δὲν εἶμαι νὰ ἀποκτήσω! εἶπεν ἡ Καίτη μὲ ξηρόν τόνον.

Ἡ δυστυχῆς μητέρα ἀνεστῆναξεν.

— Ἀγαπητῇ μου κόρη, ἐπανέλαβε μὲ γλυκὺν τρόπον αὐτὸ, ποῦ λέγεις, εἶναι κακὸν καὶ μοχθηρόν μὲ αὐτόν τὸν τρόπον θὰ στα-

ρηθῆς τὰς μισὰς ἀπολαύσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν σου.

— Ναι, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποφέρω. . .

— Καὶ ἔμως, κόρη μου, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἀξίωσιν νὰ κάμῃς ἰδικά σου, ὅσα βλέπεις νὰ ἔχουν οἱ ἄλλοι.

— Καὶ διατί ὄχι; ἠρώτησεν ἡ Καίτη μὲ τὸν ἴδιον τόνον.

— Πῶς εἶμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, ὅτι θὰ εἶμπορῆς νὰ ἀγοράσῃς ὅσα βλέπεις καὶ ὅσα σ’ ἀρέσουν;

— Μήπως αὐτὸ δὲν κάμνει ἡ Εἰρήνη;

— Δημονεῖς, κόρη μου, ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Εἰρήνης εἶναι κολὺ πολὺ πλοῦσιοι, ἐνῶ ἡμεῖς εἶμεθα μόνον εὐποροί.

— Δι’ αὐτὸ, ἀκριδῶς, καὶ ἐγὼ λυποῦμαι, ἀπήντησεν ἡ Καίτη μὲ ζηροτότητα. Διατί ὁ Θεός νὰ κάμῃ αὐτοὺς πλοῦσιους καὶ ἡμᾶς μόνον εὐπόρους; διατί νὰ μὴ εἶμεθα ὅλοι πλοῦσιοι;

— Διότι ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μὲν τὴν ἀρετὴν νὰ εἶναι ἐλεήμονες πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ εἰς τοὺς δὲ νὰ εἶναι ταπεινοὶ καὶ ὑπομονητικοὶ ἀπέναντι τῶν στερήσεων καὶ τῶν δοκιμασιῶν.

— Αἱ δοκιμασίαι! αἱ στερήσεις! ἡ ταπεινοφροσύνη! ὅσαι αὐταὶ αἱ λέξεις φαίνονται πολὺ γελοῖαι, παρατήρησεν ἡ μικρὰ κόρη μὲ εἰσῶ εἶναι καὶ δὲν μοῦ λέγουν, διατί ἐγὼ νὰ εἶμαι κατωτέρα ἀπὸ τὴν Εἰρήνην καὶ ὄχι ἐκεῖνη ἐπὶ ἐμέ.

— Κατωτέρα; δὲν εἶσαι κατωτέρα διόλου. Ἡ ἀξία μας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πολὺ ἢ ὀλίγον χρῆμα, ποῦ ἔχομεν, ἀλλ’ ἐπὶ τὰ προσωπικά καὶ ἀτομικά μας προσόντα. Κόρη μου, φρόντισε νὰ εἶσαι παιὸ τρυφερά, πλέον ἐπιμελής, πλέον προσηθῆς καὶ περισσότερο μετριόφρων ἀπὸ τὴν Εἰρήνην, καὶ τότε θὰ ἴδῃς, ὅτι ἐκεῖνη θὰ εἶναι κατωτέρα σου. Ἄλλὰ, ἂν δὲν συμβαίῃ αὐτὸ, τότε σὺ θὰ εἶσαι κατωτέρα τῆς Εἰρήνης.

Ἡ Καίτη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Μὲ τὸ νὰ εἶναι ἡ Εἰρήνη κατωτέρα, κατὰ τὴν ἀντίληψιν σου, μητέρα, δὲν θὰ παύσῃ νὰ περιπατῇ μὲ τὸ ἀμάξι, ἐνῶ ἐγὼ γυρίζω πεζή, δὲν θὰ παύσῃ νὰ φορῶ καλλίτερα ροῦχα ἀπὸ ἐμέ.

Ἡ μητέρα τῆς Καίτης ἐξηκολούθησε νὰ συμβουλεύῃ τὴν κόρην τῆς, καὶ ὅταν αὐτὴ ἐπέμνε περισσότερον, τὴν ἐπέπληξε πικρά.

Μὴ κάμετε ὡσάν τὴν Καίτην, μικραὶ μου ἀναγνώστριαι. Σεῖς νὰ εἰσθε ἀλάλ, ἀφελεῖς, μετριόφρονες καὶ ἐνοχῶσατε καλῶς, ὅτι, ὁποιαδήποτε σειρὰν καὶ ἂν ἔχομεν εἰς τὴν κοίτιαν, εἶμεθα ὀποχρεωμένοι, μικροὶ ἢ μεγάλοι, νὰ ζῶμεν παραπλεύρως ἐκεῖνων, οἱ ὅποιοι φαίνονται εὐτυχέστεροι ἀπὸ ἡμᾶς.

Καὶ ἔμως, καθὼς ἔλεγεν ἡ μητέρα τῆς Καίτης, ἀ παρατηρήσωμεν καλλίτερα, θὰ θεωροῦμεν, ὅτι ἡ εὐτυχία δὲν ἐγκεῖται εἰς τὰ φαινόμενα ἀγαθὰ.

Ἄς μείνωμεν, λοιπόν, εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐρέθημεν, ἀς μάθωμεν νὰ ἀντλήσωμεν ἀπὸ τὴν θέσιν μας κάθε εὐγενῆ χαρὰν. Ἐδῶ ἐγκεῖται ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία.

(συνέχεια)

ΚΛΕΙΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Τοῦ πατέρα του.

Πλούσιος κτηματίας μίαν ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς τοὺς σταύλους καὶ στὸ ἀμαξοστάσιόν του. Ἐκεῖ ἶδε τὸ παιδί τοῦ ἀμαξῶ του, τὸ ὁποῖον καὶ ἠρώτησε:

— Παιδί μου, ξεύρεις ποῖος εἶμαι ἐγὼ;

— Σὰς ξεύρω, ἀπήντησεν ὁ μικρός, εἰσθε ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας μου κάνει τὴν χάριν καὶ βάζει κάμμιὰ φορὰ εἰς τὸ ἀμάξι του.

Φιλαλήθεια.

Μόλις μία κυρία ἐτελείωσε τὴν τουαλέττα τῆς καὶ ἦτο ἐτοίμη νὰ ἐβγῇ ἔξω, ἦλθε μία φίλη τῆς νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Ὁ μικρός τρέχει νὰ τὴν ὑποδεχθῇ.

— Ἡ μητέρα σου εἶναι μέσα;

— Μάλιστα, κυρία.

— Δὲν θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ ἠρχώμην.

— Βεβαίως. . ., ἂν τὸ ἤξευρες, ποῦ θὰ ἠρχεσθε, θὰ ἐβγαίνεν ἔξω παιὸ γρήγορα.

ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἄπ’ Όλα».

Κατάλογος Α’.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like Γεώργιος καὶ Λάκης Χρ. Ἀγγελίδου Γρ 56, Φίλος τοῦ «Ἄπ’ Όλα» 50, Βέρα Διαμαντοπούλου 50, Δασποινα Σ. Λύθητοπούλου 5, Θεόδωρος Σ. Λύθητοπούλος 5, Δημήτριος Β Παπαδόπουλος 10.

Εἰσπραχθέντα ἐν ὄλφ Γρ 176

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

21.— Στοιχειογραφία.

Βισβία τῆς Προσίας μ’ ἓνα γράμμα ἂν ἐδώσῃς, μίαν νῆσον τῆς Ἑλλάδος στὸ Αἰγαῖον φαινομέναις. (Ἄκ. Ζηνοβία.)

22.— Μαρινὴ εἰκὼν ἀπὸ εἰκόνας.

— Μοῦ εἶπε: ἴδωθαι καὶ δὲν βρισκῶ ἀδύνατον. — Μὰ τώρα δά, μητέρα, τώρα ἦταν ἰδῶθαι δεσποινίς. . .

— Ποῖα δεσποινίς;

— Σὰς τὴν εἶπα, καλέ!

(Ἄκ. Σανθὴ Μουσαμά.)

23.— Γρίφος.

M M. M. M.

Ν’ ἀναγνωσθῇ.

(Ἄκ. Ἀθηνᾶ Ζαρμαῖ.)

24.— Παραδόξον.

Ποῖα λέξις ἀποκλείεται μόνον ἀπὸ δύο σφαιρῶν;

(Ἄκ. Αἰκατερίνη Ραφτοπούλου.)

25.— Αἴνιγμα.

Εἶμαι νῆσος στὴν Ἑλλάδα

μὲ περίφημο κρησὶ.

Ἄν τὸ ὄμμα μου γοργίση

καὶ ἐμὲ διχοτομήσῃ.

Θάβωρ: νῆσον γείτονά μου

καὶ νομῆν ὄχι μακρὰν μου.

(Ἄκ. Π. Ν. Ἀρριστακί.)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Κοίμα.

- Σπάνω τὸ κεφάλι μου, διὰ νὰ εὐρω τρία παιδικὰ πνεύματα διὰ τὸ «Ἄπ' Ὅλα».
- Καὶ ἂν τὰ εὐρῆς, τί θὰ κερδίσης;
- Ἐνα χαρτοκοπιτήρα.
- Κρίμα στο κεφάλι σου!

(Ἀπ. Ἀρπίνε).

Ἐξ ἀνάγκης.

- Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν :
- Γιατί ἐδάγκασεν ὁ Ἀδὰμ τὸ μήλον, ποῦ τοῦ ἔδωκεν ἡ Εὐὰ;
- Δὲν εἶχαν βγῆ ἀκόμη τὰ μαχαίρια, κύριε.

(Ἀπ. Φισσιέ).

Δὲν τὸ εἶδε.

Μίαν βροχερὰν ἡμέραν, εἰς κύριος ἐμβήκεν εἰς τὸ θέατρον. Τὴν ἐπομένην τῆς παραστάσεως, κάποιος φίλος τοῦ τὸν ἠρώτησε :

- Καὶ τί παρέστησαν χθές;
- Καθήμεν, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὁ καιρὸς ἦτο βροχερὸς καὶ δὲν παρετήρησα τὸ πρόγραμμα, ποῦ ἦτο τοιχοκολλημένον ἔξω.

(Ἀπ. Μίμη).

Ὅταν τὸ μύθη.

- Ὁ μικρὸς Νίκος πρὸς τὴν μητέρα του :
- Μαμά, ποῦ εἶναι τὸ λαρόγγι μου;
- Γιατί ρωτᾷς, παιδί μου.
- Γιατί μὲ πονεῖ.

(Ἀπ. Βασιλὸν τῆς Κωνσ).

Ἦτο χωρὶς πνεῦμα.

- Ὁ καθηγητὴς, διορθόνων τὴν ὀρθογραφίαν :
- Γιατί, Ἄνδρέα, δὲν ἔβαλες πνεῦμα εἰς τὸ Ἦρα;
- Δὲν εἶχε, κύριε καθηγητά. Ἦτο πτωχὴ τῶ πνεύματι.

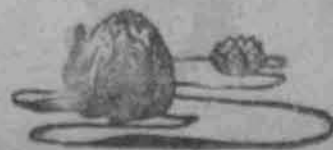
(Ἀπ. Ὅτιορο σὲ πῆμα).

Ὁ θυμὸς τῆς ἀρκούδας.

- Ὁ Γιαννάκης ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του :
- Μαμά, ἡμερώνεται εὐκολὰ ἡ ἀρκούδα;
- Ὁχι, παιδί μου, λέγει ἡ μήτηρ του ἀλλὰ γιατί ρωτᾷς;
- Διότι ἀπὸ χθὲς τὸ βράδι, ποῦ σὲ εἶπε ὁ μπαμπᾶς ἀρκούδα, εἶσαι ἀκόμα θυρωμένη.

(Ἀπ. Χρηστομάκης Ἐδελπίδης).

Ἡ ΧΑΡΑ ΜΟΥ

Τ' «Ἄπ' Ὅλα» βγῆκε. Τὴ χαρὰ γιὰ τὰ μικρὰ ἡμᾶς παιδιὰ! καὶ πῶς τὸ ἀγαποῦμε καὶ τὸ εὐγνωμονοῦμε!

Θὴ τὸ διβάζω μὲ χαρὰ, θὰ ἴδω παντα συντροφιά καὶ μετὰ τὸ σχολεῖο, αὐτὸ θὰ προτιμῶ, γιὰ νὰ περῶ τὸν καιρὸ καὶ νὰ μὴν ἀτακτιῶ.

Ε. Σ. ΣΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΩ

Μία μαθήτρια ἤθελε νὰ γράψῃ τὰ χρῆματ' ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ διάθεσις καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἔλειπον, ἐπροφασίζετο ὡς ἐμπόδιον τὴν μικρὰν γραφίδα τῆς. Ὀργισμένη δὲ ἐναντίον τῆς, ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ, λέγουσα :

— Ἄ! σὺ, μικρὰ κακὴ γραφίς, διὰν γράφω, διὰτί ἀνοίγεις τοὺς πόδας σου, καὶ μὲ κάμνεις νὰ γράφω χονδρὰ καὶ πλατειὰ τὰ γράμματά μου;

— Δὲν εἶμαι τόσο κακὴ, μικρὰ μου μαθήτρια, ὥστε νὰ ἀνοίγω τοὺς πόδας μου. Ἐνῶ γράφεις σὺ, μὲ πιταῖς καὶ μὲ κάμνεις ν' ἀνοίξω τοὺς πόδας μου.

— Σὺ, κακὴ γραφίς, μελανώνεις τὰς χεῖράς μου καὶ, ὅταν ἀκουρῶ, κηλιδῶναι τὸ τετραδιόν μου. Ὅταν δὲ δεῖξω τὰ χρῆματ' εἰς τὴν διδασκαλίαν μου, ἐκείνη μὲ τιμωρεῖ ὡς ἀκατάστατον καὶ αἰτιὸς τῆς τιμωρίας μου εἶσαι σὺ, μικρὰ γραφίς.

— Ἀκατάστατε, φιλικὴ μου μαθήτρια! δὲν εἶμαι καθόλου αἰτιὸς τῆς τιμωρίας σου καὶ ποτὲ δὲν ἔβλεψα τὸ κακόν σου. Ἄπ' ἐναντίας, μάλιστα, ἐπιθυμῶ νὰ εἶσαι πάντοτε ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὴν καλλιγραφίαν. Ἄλλο σὺ τί κάμνεις; Μὲ βυθίζεις ἕως σιὸν λαιμόν καί, διὰν μὲ κρατῆς, κηλιδώνεις τὰς χεῖράς σου, ἐπομένως καὶ τὸ τετραδιόν σου. Ἄλλοτε, ἄλλιν, καταβιβαζεις τὰ δακτυλά σου μὲ τῶν ποδῶν μου. Ταῦτα δὲ πάντα προέρχονται ἐκ τῆς βίας καὶ τῆς ἀμελείας σου. Συμμορφώσου πρὸς ὅλα ταῦτα καὶ θὰ ἴδῃς πόσον καλὰ θὰ γράφῃς.

(Μετὰφρασις)

ΙΩΑΝΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΗΝ ΤΟΥ

Ἦτο δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ νέος Ἰωσήφ δὲν εἶχεν ἀκόμη κοιμηθῆ. Ἦτο μελαγχολικὸς καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐπρόδιδεν ἀνησυχίαν, αγωνίαν καὶ ταραχήν. Ὁ νοῦς του παρεδίδοτο εἰς σκέψεις καὶ εἰς σκοτεινοὺς διαλογισμοὺς, τὰ μαλλιά του ἦσαν ὀρθωμένα καὶ ἐπάνω εἰς τὸ πυρέσσον πρόσωπόν του ἐκυλίωντο δάκρυα.

Διὰτί ἔκλαιε;

Τέλος, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν κάποιου ἐφιάλιου, σηκώεταί, βυθίζει σιγὰ σιγὰ, διεσπύνηται εἰς τὸ πλαγιῶν δωμάτιον, ἀνοίγει τὴν θύραν του καὶ ἐμβαίνει. Το δωμάτιον ἐκεῖνο ἦτο ὁ κοιτῶν τοῦ κ. Ἰωάννου, τοῦ προστάτου του, τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου γέροντος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε μαζεύσει ἀπὸ τοὺς δρόμους, τὸν ἐπροστάτησε, τὸν ἔκρινε, τέλος, παιδί του.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἐμβῆκεν εἰς τὸν θαλαμὸν ἐκεῖνον μὲ τὸν ἐνοχλὸν σκοπὸν του καὶ εἶδε τὸν σκεπασμένον προστάτην νὰ κημάται, πρὸς σιγήν ἠσπλάγισεν νὰ ἀποσπασθῆ, νὰ φύγῃ. Ἄλλο ἢ ἐλίπνονος ἰδέει, ὁ ἐφιαλτὴς ἐκεῖνος, τὸν ἐσπρωχνε πρὸς τὰ ἐπιπέδον.

Προχωρεῖ, διεσπύνηται εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ προστάτου του καὶ μὲ ἓν ἀντικλεῖδι προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Αἰφνης, βλέπει ὡς φάσμα τὸν ἀγαθόν: γέροντα, λευκὰ ἐνδεδυμένον, νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν ἀχίριστον νέον ἐκδίκησιν.

Τί φοβερὰ, τί ἀγρία στιγμή! πόσον καὶ τῶν δύο αἰ καρδία συντριβήσαν! Ὁ προστάτης συλλαμβάνει τὸν προστατευόμενόν του νὰ τὸν κλέττῃ!

Πρὸ τοῦ φάσματός ἐκεῖνου καὶ τῆς τρομερᾶς σκιάς, ὁ Ἰωσήφ ἀισθάνεται τὰς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν, τὴν πνοήν του νὰ πνίγῃ τὸν λαρόγγι του, τὴν συνείδησίν του νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ δυνατὰ. Ἐγὼ τὰς αἰσθήσεις καὶ ἔκρινεν, ἐνῶ μία λέξις ἐσφυγεν ἀπὸ τὰ μείλη του :

— Ἀδελφὴ μου!

Μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ Ἰωάννης, κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς του, διότι τὸ γεγονός ἐκεῖνο τοῦ ἐκλονίσεν πολὺ τὴν ὑγίαν, ἐμαθεύ, ὅτι ὁ Ἰωσήφ εἶχεν ἀδελφὴν, τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ σόση ἀπὸ τὴν αἰμίαν, ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ κλεψῇ!

ΣΥΜΒΩΝ Α. ΧΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Γιὰ δὲς, τὰ φύλλα σποῦς ἀγροῦς πῶς πηφιῶν ἕνα-ἕνα, χωρὴ καὶ καταιμιγρῶν, ἕρη καὶ μαραμῆνα!

Γιὰ δὲς, ἡ φύσις πῶς μικρὰ μελοχλεῖ χλωμιάζει καὶ τὴ σπολὴ τὴν προτιμῆ ἀρχίζει καὶ ἀλλοεῖ!

Χρηστε ἴν δασ τὸ ἄστρον τῆς νεότητος μας λάμπει ἐν μεσῶ οὐρανῶν γλαυκῶν οὐρανῶν, χρῆστε πρὶν φύγῃ μακρῶν μας κί' ἀφ' ἡμέρας γλυκῆς ἀναμνήσεως καιροῦ ποθητοῦ!

Χρηστε! πρὶν γῆρας δάμναρο πνύσῃ καὶ φύγῃ τὰ φύλλα τῆς νεότητος μακρὰ, ἀγούλια χρῆστε πρὶν νὰ δοῦν καὶ ἄστρον εἰσφῶνι σὰς πλῆθ' ἡ νυχτιά.

Ταχὺς ὁ χρόνος τοῦ βίου μας φεύγει, γοργῶς ἡ πομπόστην νεότητος περὶ τὰ πάντα τροχὸν φεύγων σὺλλογι, χωρὶς ν' ἄφῃν πολὺ γνωρίμιν.

Α. Δ. ΞΟΥΤΣΟΑΝΣ

